Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

9. března 2017*

„Řízení o předběžné otázce — Celní unie — Celní kodex Společenství — Článek 32 odst. 1 písm. c) — Určení celní hodnoty — Licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží — Pojem — Nařízení (EHS) č. 2454/93 — Článek 160 — ‚Podmínka pro prodej' hodnoceného zboží — Zaplacení licenčních poplatků ve prospěch společnosti spojené s prodávajícím i kupujícím dotčeného zboží — Článek 158 odst. 3 — Opatření týkající se úpravy a rozvržení nákladů"

Ve věci C-173/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 1. dubna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 17. dubna 2015, v řízení

GE Healthcare GmbH

proti

Hauptzollamt Düsseldorf,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger, A. Borg Barthet (zpravodaj), E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za GE Healthcare GmbH L. Haringsem a G. Schwendingerem, Rechtsanwälte,

— za Hauptzollamt Düsseldorf A. Wollschläger, jako zmocněnkyní,

— za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

— za Evropskou komisi L. Grønfeldt a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

* * Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. července 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 32 odst. 1 písm. c) a čl. 32 odst. 5 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1791/2006 ze dne 20. listopadu 2006 (Úř. věst. 2006, L 363, s. 1) (dále jen „celní kodex“), jakož i čl. 158 odst. 3 a článku 160 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1875/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. 2006, L 360, s. 64) (dále jen „nařízení č. 2454/93“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností GE Healthcare GmbH a Hauptzollamt Düsseldorf (hlavní celní úřad v Düsseldorfu, Německo, dále jen „celní úřad“) ve věci zohlednění licenčních poplatků při určování celní hodnoty zboží dováženého ze třetích zemí za účelem jeho propuštění do volného oběhu na území Evropské unie.

Právní rámec

Celní kodex

3 Článek 29 odst. 1 a 2 celního kodexu stanoví:

„1. Celní hodnotou dováženého zboží je hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství, případně upravená podle článků 32 a 33, jestliže:

a) nejsou stanovena žádná omezení, pokud jde o převod zboží nebo jeho použití kupujícím, s výjimkou omezení, která:

— jsou uložena nebo vyžadována právním předpisem nebo orgány veřejné moci ve Společenství,

— omezují zeměpisnou oblast, v níž může být zboží přeprodáváno,

nebo

— neovlivňují podstatně hodnotu zboží;

b) prodej nebo cena nejsou podrobeny podmínkám nebo plněním, jejichž hodnotu nelze určit ve vztahu ke zboží, které je hodnoceno;

c) žádná část výtěžku jakéhokoliv dalšího prodeje, převodu nebo použití zboží kupujícím nepřipadne přímo ani nepřímo prodávajícímu, kromě případů, kdy lze provést přiměřenou úpravu podle článku 32 a

d) kupující a prodávající nejsou ve spojení nebo, jsou-li kupující a prodávající ve spojení, je hodnota transakce přijatelná pro celní účely podle odstavce 2.

2.

a) Při určování, zda je hodnota transakce přijatelná pro účely odstavce 1, není skutečnost, že kupující a prodávající jsou ve spojení, sama o sobě dostatečným důvodem pro to, aby hodnota transakce byla považována za nepřijatelnou. Pokud to je nutné, prověří se okolnosti prodeje a hodnota transakce se přijme, jestliže spojení neovlivnilo cenu. Jestliže na základě informací poskytnutých deklarantem nebo získaných z jiných zdrojů mají celní orgány důvody považovat cenu za ovlivněnou spojením, sdělí své důvody deklarantovi a poskytnou mu přiměřenou možnost k vyjádření. Požádá-li o to deklarant, sdělí se mu důvody písemně.

b) Při prodeji mezi osobami, které jsou ve spojení, se hodnota transakce přijme a zboží ohodnotí v souladu s odstavcem 1, prokáže-li deklarant, že je tato hodnota velmi blízká některé z následujících hodnot ze stejné doby nebo přibližně ze stejné doby:
   i) hodnotě transakce z prodejů stejného nebo podobného zboží pro vývoz do Společenství mezi kupujícími a prodávajícími, kteří nejsou ve spojení;
   ii) celní hodnotě stejného nebo podobného zboží určené podle čl. 30 odst. 2 písm. c);
   iii) celní hodnotě stejného nebo podobného zboží určené podle čl. 30 odst. 2 písm. d).

Při použití předchozích kritérií je třeba přihlédnout k prokázaným rozdílům ve stupních prodeje, v množství, v položkách uvedených v článku 32 a v nákladech, které prodávající nese při prodejích, při nichž prodávající a kupující nejsou ve spojení, a které nenese při prodejích, při nichž jsou prodávající a kupující ve spojení.

c) Kritéria stanovená v písmenu b) se použijí na podnět deklaranta a pouze pro účely srovnání. Náhradní hodnoty podle uvedeného písmene nelze určit.“

4 Článek 30 odst. 1 a 2 tohoto kodexu stanoví:

„1. Nemůže-li být celní hodnota určena podle článku 29, určí se postupně podle odst. 2 písm. a), b), c) a d), a to podle prvního z těchto písmen, podle něhož ji lze určit, s tím, že pořadí použití písmen c) a d) lze na žádost deklaranta obrátit; pouze tehdy, nelze-li celní hodnotu určit podle určitého písmene, lze použít dalšího písmene v pořadí podle tohoto odstavce.

2. Celní hodnotou určenou podle tohoto článku je:

a) hodnota transakce u stejného zboží prodávaného pro vývoz do Společenství a vyváženého ve stejnou dobu nebo přibližně ve stejnou dobu jako zboží, které je hodnoceno;

b) hodnota transakce u podobného zboží prodávaného pro vývoz do Společenství a vyváženého ve stejnou dobu nebo přibližně ve stejnou dobu jako zboží, které je hodnoceno;

c) hodnota založená na jednotkové ceně, za kterou se dovážené zboží nebo stejné nebo podobné zboží prodává ve Společenství v největším úhrnném množství osobám, které nejsou ve spojení s prodávajícími;

d) hodnota vypočtená jako součet:

   — nákladů na materiál a výrobu nebo jiné zpracování, které jsou vynaloženy na produkci dováženého zboží, nebo hodnoty těchto položek,

   — částky pro zisk a všeobecné výdaje ve výši, kterou producenti v zemi vývozu obvykle zahrnují do prodejů zboží téže povahy nebo téhož druhu jako hodnocené zboží určené k vývozu do Společenství,

   — nákladů na všechny položky uvedené v čl. 32 odst. 1 písm. e) nebo jejich hodnoty.“

5 Článek 31 uvedeného kodexu stanoví:

„1. Nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena podle článků 29 nebo 30, určí se na základě údajů dostupných ve Společenství s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními:

— dohody o provádění článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994,

— článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994,

— této kapitoly.

2. Celní hodnota podle odstavce 1 se nezakládá na:

a) prodejní ceně ve Společenství zboží produkovaného ve Společenství;

b) postupu, který stanoví přijímání vyšší ze dvou možných hodnot pro celní účely;

c) ceně zboží na domácím trhu v zemi vývozu;

d) produkčních nákladech jiných než vypočtených hodnotách, které byly určeny pro stejné nebo podobné zboží v souladu s čl. 30 odst. 2 písm. d);

e) ceně zboží pro vývoz do země, která netvoří součást celního území Společenství;

f) minimálních celních hodnotách nebo

g) libovolných nebo fiktivních hodnotách.“

6 Článek 32 téhož kodexu zní:

„1. Při určení celní hodnoty podle článku 29 se připočtou k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena,

[…]

c) licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, kterou [které] musí platit kupující přímo nebo nepřímo jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena;

[…]

2. Každá položka, která je na základě tohoto článku připočtena k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, vychází z údajů, které jsou objektivní a měřitelné.

3. K ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, se při určení celní hodnoty nepřipočítávají žádné jiné položky než ty, které jsou stanoveny v tomto článku.

[…]

5. Aniž je dotčen odst. 1 písm. c):

a) do ceny, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena, se při určení celní hodnoty nezapočítávají poplatky za právo reprodukovat zboží dovážené do Společenství a

b) do ceny, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena, se nezapočítávají platby uskutečněné kupujícím za právo distribuovat nebo dále prodávat dovážené zboží, jestliže tyto platby nejsou podmínkou prodeje dováženého zboží určeného k vývozu do Společenství.“

7 Článek 249 celního kodexu zní:

„Výbor [pro celní kodex] může posoudit jakoukoliv otázku týkající se celních předpisů, kterou mu přednese jeho předseda, a to buď z vlastního podnětu, nebo na žádost zástupce některého členského státu.“

Nařízení č. 2454/93

8 Článek 143 odst. 1 nařízení č. 2454/93 stanoví:

„Pro účely hlavy II kapitoly 3 [celního] kodexu a této hlavy se za osoby ve spojení považují pouze osoby,

[…]

f) [které] obě jsou přímo nebo nepřímo kontrolovány třetí osobou;

[…]“

9 Článek 145 odst. 2 a 3 tohoto nařízení stanoví:

„2. Po propuštění zboží do volného oběhu lze pro určení jeho celní hodnoty vzít v souladu s článkem 29 [celního] kodexu v úvahu úpravu ceny, která byla nebo má být skutečně za zboží zaplacena, jež provedl prodejce ve prospěch kupujícího, jestliže se ke spokojenosti celních orgánů prokáže, že:

a) zboží bylo v okamžiku uvedeném v článku 67 [celního] kodexu vadné;

b) prodejce provedl úpravu v rámci plnění závazku záruky stanoveného v kupní smlouvě, jež byla uzavřena před propuštěním zboží do volného oběhu;

c) vadnost zboží nebyla v příslušné kupní smlouvě ještě vzata v úvahu.

3. Cenu, která skutečně byla nebo má být zaplacena za zboží, upravenou podle odstavce 2 lze vzít v úvahu pouze v případě, že byla tato úprava provedena ve lhůtě 12 měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu.“

10 Článek 156a odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Na požádání zúčastněné osoby mohou celní orgány povolit, aby byly na základě vhodných a specifických kritérií:

— odchylně od čl. 32 odst. 2 celního kodexu vypočteny některé položky, které se připočítávají k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, které nebylo možné určit v okamžiku vzniku celního dluhu,

— odchylně od článku 33 celního kodexu vypočteny některé položky, které se do celní hodnoty nezapočítávají, jestliže částky připadající na tyto položky nejsou v okamžiku vzniku celního dluhu zřetelně odlišeny od ceny, která byla nebo má být zaplacena.

V takovém případě se uvedená celní hodnota nepovažuje za předběžnou ve smyslu čl. 254 druhé odrážky.“

11 Článek 157 téhož nařízení stanoví:

„1. Pro účely čl. 32 odst. 1 písm. c) [celního] kodexu se ‚licenčními poplatky‘ rozumějí zejména platby, které je nutno zaplatit za využití práv týkajících se:

— výroby dováženého zboží (zejména patenty, užitné a průmyslové vzory a výrobní ‚know-how‘) nebo

— prodeje zboží dováženého za účelem vývozu (zejména ochranné známky, užitné vzory) nebo

— použití nebo dalšího prodeje dováženého zboží (zejména autorská práva, výrobní postupy neoddělitelně obsažené v dováženém zboží).

2. Nezávisle na případech uvedených v čl. 32 odst. 5 [celního] kodexu smí být v případech, kdy se celní hodnota určuje podle článku 29 kodexu, licenční poplatky přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena za dovážené zboží, pouze pokud:

— se platba týká hodnoceného zboží a

— je podmínkou pro prodej tohoto zboží.“

12 Článek 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 stanoví:

„Jestliže se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně na jiné složky nebo součásti, které byly po dovozu ke zboží připojeny, nebo na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 [celního] kodexu uvedenými v příloze 23.“

13 Článek 160 tohoto nařízení stanoví:

„Jestliže kupující platí licenční poplatky třetí osobě, považují se podmínky čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení za splněné pouze v případě, že prodávající nebo osoba, která je s ním ve spojení, platbu této třetí osobě od kupujícího vyžaduje.“

14 Podle článku 161 uvedeného nařízení:

„Jestliže výpočet licenčních poplatků vychází z ceny dováženého zboží, má se, pokud se neprokáže opak, za to, že se platba licenčních poplatků týká daného zboží.

Licenční poplatky se však mohou týkat hodnoceného zboží i v případě, že se vypočítávají nezávisle na ceně dováženého zboží.“

15 Článek 254 téhož nařízení stanoví:

„Na žádost deklaranta mohou celní orgány přijmout celní prohlášení pro propuštění zboží do volného oběhu, i pokud v něm chybí určité údaje uvedené v příloze 37.

Tato celní prohlášení však musí obsahovat alespoň údaje pro neúplné celní prohlášení stanovené v příloze 30A.“

16 Článek 256 odst. 1 nařízení č. 2454/93 stanoví:

„Lhůta, kterou celní orgány stanoví deklarantovi pro sdělení údajů nebo předložení dokladů chybějících při přijetí celního prohlášení, nesmí přesahovat jeden měsíc ode dne přijetí celního prohlášení.

[…]

Jestliže se chybějící údaje nebo doklady týkají celní hodnoty, může celní úřad v případech, v nichž to považuje za nezbytné, stanovit delší lhůty nebo prodloužit lhůty již stanovené. Při celkové době trvání lhůt je třeba přihlížet k platným lhůtám pro promlčení.“

17 Článek 257 odst. 3 tohoto nařízení stanoví:

„Jestliže celní prohlášení obsahuje předběžný údaj o hodnotě podle článku 254, celní orgány:

— neprodleně zaúčtují částku cla vypočtenou na základě tohoto údaje a

— případně vyžadují poskytnutí jistoty ve výši rozdílu mezi touto částkou a částkou, která může být pro zboží nakonec vyměřena.“

18 Článek 259 první pododstavec uvedeného nařízení zní takto:

„Neúplné celní prohlášení, které bylo přijato podle článků 254 až 257, může deklarant buď sám doplnit, nebo se souhlasem celního úřadu nahradit novým celním prohlášením, které odpovídá požadavkům článku 62 [celního] kodexu.“

19 Vysvětlivka k celní hodnotě týkající se čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, uvedená v příloze 23 nařízení č. 2454/93, zní následovně:

„Úhrada licenčních poplatků podle čl. 32 odst. 1 písm. c) může mimo jiné zahrnovat platby týkající se patentů, ochranných známek a autorských práv.“

20 Vysvětlivka k celní hodnotě týkající se čl. 32 odst. 2 celního kodexu, uvedená v téže příloze, stanoví:

„Neexistují-li objektivní a vyčíslitelné údaje o částkách, které mají být přičteny podle článku 32, nelze hodnotu transakce určit podle článku 29. Tak tomu je například u licenčních poplatků, které se platí na základě prodejní ceny v zemi dovozu jednoho litru určitého výrobku, který byl dovezen v kilogramech a po dovozu přeměněn na roztok. Zakládá-li se poplatek částečně na dováženém zboží a částečně na jiných činitelích, které nesouvisejí s dováženým zbožím (je-li například dovážené zboží smíšeno s domácími přísadami a nedá se již samostatně ztotožnit nebo nedají-li se licenční poplatky odlišit od zvláštních finančních ujednání mezi kupujícím a prodávajícím), bylo by nevhodné pokoušet se přičítat částku odpovídající těmto licenčním poplatkům. Zakládají-li se však licenční poplatky pouze na dováženém zboží a dají-li se snadno vyčíslit, může se tato částka přičítat k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

21 GE Medical Systems Deutschland GmbH & Co. KG (dále jen „GE Německo“) uzavřela se společností Monogram Licensing International Inc. (dále jen „M“), s níž patří do skupiny General Electrics (dále jen „skupina GE“), licenční smlouvu podle standardního vzoru.

22 Podle článku II A této smlouvy poskytne M společnosti GE Německo úplatnou nevýhradní licenci na využívání ochranné známky skupiny GE (dále jen „ochranná známka GE“) pro výrobky a služby vyráběné, prodávané nebo poskytované společností GE Německo, a to při striktním dodržování norem kvality stanovených stranami. M mimoto poskytuje společnosti GE Německo bezúplatně výhradní licenci k volnému užívání ochranné známky GE za účelem dalšího prodeje zboží jiným dceřiným společnostem skupiny GE, jeho použití pro zkušební účely nebo jako prodejní vzorky či za účelem jeho zničení. Společnosti GE Německo bylo rovněž povoleno bezplatně tuto ochrannou známku používat na výrobcích v rámci obchodních vztahů s jinými společnostmi náležejícími rovněž do skupiny GE, jímž bylo rovněž povoleno užívat ochrannou známku GE za obdobných podmínek, jako jsou podmínky formulované v licenční smlouvě uzavřené mezi společnostmi M a GE Německo.

23 Za účelem zaručení toho, aby výrobky a služby byly společností GE Německo vyráběné, prodávané nebo poskytované za co možná nejvíce striktního dodržování norem kvality sjednaných mezi stranami, disponuje M širokými pravomocemi v oblasti dohledu a v případě porušení těchto norem může smlouvu během krátké doby vypovědět. Splatnost licenčních poplatků podle článku II A licenční smlouvy byla stanovena na 31. prosince každého kalendářního roku. Uvedené poplatky dosahovaly 0,95 % ročního obratu společnosti GE Německo za užívání ochranné známky GE a 0,05 % obratu společnosti GE Německo za užívání obchodního jména skupiny GE.

24 Při celní kontrole týkající období od 1. října 2007 do 31. prosince 2009 celní úřad ve své zprávě ze dne 8. září 2010 zejména konstatoval, že GE Německo nabyla od společností náležejících do skupiny GE zboží pocházející ze třetích zemí, u něhož podle tohoto úřadu při určování jeho celní hodnoty nesprávně opomenula deklarovat s ním spojené licenční poplatky. Z toho důvodu vystavil celní úřad dne 30. září 2010 výměr dovozního cla znějící na částku 14 985,09 eura.

25 Po zaplacení těchto poplatků GE Německo požádala dne 21. července 2011 o jejich vrácení na základě článku 236 celního kodexu z důvodu, že podle ní nebylo namístě zvyšovat celní hodnotu dotčeného zboží o poplatky z titulu licenční smlouvy podle článku 32 celního kodexu.

26 Rozhodnutím ze dne 9. března 2015 celní úřad žádost společnosti GE Německo o vrácení zamítl, jelikož referenční celní hodnoty byly dle něj v pořádku.

27 Mezi tím vstoupila dne 31. srpna 2011 GE Healthcare do práv společnosti GE Německo jako její univerzální právní nástupce.

28 Dne 11. března 2015 podala GE Healthcare předkládajícímu soudu žalobu směřující proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 9. března 2015. Tento soud, který musí ve věci, která mu byla předložena, použít čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, má pochybnosti o přesném dosahu tohoto ustanovení.

29 Za těchto podmínek se Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Mohou se licenční poplatky ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) [celního kodexu] započítat do celní hodnoty, ačkoli ani v době uzavření smlouvy, ani v době rozhodné pro vznik celního dluhu, který se v případě sporu stanoví podle čl. 201 odst. 2 ve spojení s čl. 214 odst. 1 celního kodexu, nebylo prokázáno, že měly být licenční poplatky placeny?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku: mohou se licenční poplatky za ochrannou známku ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu vztahovat na dovážené zboží, ačkoli jsou odváděny také za služby a používání zkratky představující první část obchodního názvu společné skupiny?

3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku: mohou být licenční poplatky za ochrannou známku ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu podmínkou prodeje dováženého zboží určeného k vývozu do Společenství ve smyslu čl. 32 odst. 5 písm. b) celního kodexu, ačkoli je jejich zaplacení požadováno i uskutečněno podnikem, který je ve spojení s prodávajícím a kupujícím?

4) V případě kladné odpovědi na třetí otázku a v případě, že licenční poplatky se jako v projednávané věci vztahují zčásti na dovážené zboží a zčásti na služby poskytované po jeho dovozu: má přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů podle čl. 158 odst. 3 [nařízení č. 2454/93] a v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 celního kodexu uvedenými v příloze 23 nařízení č. 2454/93 za následek to, že může být upravena pouze celní hodnota podle článku 29 celního kodexu, nebo je v případě, kdy celní hodnotu podle článku 29 celního kodexu nelze určit, možné při určování celní hodnoty postupem, který stanoví článek 31 celního kodexu, použít rozvržení nákladů stanovené v čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 za předpokladu, že by tyto náklady nebyly zohledněny jiným způsobem?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

30 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je účelem unijního práva týkajícího se celní hodnoty zavedení spravedlivého, jednotného a nestranného systému, který vylučuje používání libovolných nebo fiktivních celních hodnot. Celní hodnota tedy musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží, a proto musí zohledňovat všechny prvky tohoto zboží, které mají hospodářskou hodnotu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. listopadu 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, bod 30, jakož i ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455, body 23 a 26).

31 Zejména, na základě článku 29 celního kodexu je celní hodnotou dováženého zboží v zásadě hodnota transakce, tj. cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané k vývozu na celní území Unie, avšak s výhradou úprav podle článku 32 tohoto kodexu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, body 38, 44 a 50, jakož i ze dne 21. ledna 2016, Stretinskis, C-430/14, EU:C:2016:43, bod 15).

32 Článek 32 celního kodexu upřesňuje položky, které se pro účely určení celní hodnoty dováženého zboží připočtou k ceně, která byla nebo má být za toto zboží skutečně zaplacena. Podle odst. 1 písm. c) tohoto ustanovení se tedy k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, připočtou licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, kterou musí platit kupující přímo nebo nepřímo jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena.

33 Podle čl. 157 odst. 1 nařízení č. 2454/93 se „licenčními poplatky“ pro účely čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu rozumí zejména platby, které je nutno zaplatit za využití práv týkajících se prodeje dotčeného zboží dováženého za účelem vývozu, mimo jiné ochranné známky a užitné vzory, nebo použití nebo dalšího prodeje tohoto zboží, zejména autorská práva a výrobní postupy neoddělitelně spojené s uvedeným zbožím.

34 Článek 157 odst. 2 nařízení č. 2454/93 zase upřesňuje, že licenční poplatky mají být přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, pouze pokud se platba týká hodnoceného zboží a dále je podmínkou pro prodej tohoto zboží.

35 Proto se úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu použije, jsou-li splněny tři kumulativní podmínky, a sice zaprvé, že licenční poplatky nebyly obsaženy v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, zadruhé, že se týkají hodnoceného zboží, a zatřetí, že zaplacení těchto licenčních poplatků kupujícím je podmínkou prodeje hodnoceného zboží.

36 Pokud jde o první podmínku, je v projednávaném případě nesporné, že GE Healthcare v souladu s ustanoveními licenční smlouvy dotčené v původním řízení nezahrnula licenční poplatky za užívání ochranné známky GE do celní hodnoty hodnoceného zboží.

K první a druhé otázce

37 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba posuzovat společně, jelikož se týkají druhé podmínky uvedené v bodě 35 tohoto rozsudku, je, zda čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu má být vykládán v tom smyslu, že licenční poplatky se „týkají hodnoceného zboží“, pokud nelze v okamžiku uzavření licenční smlouvy nebo v okamžiku vzniku celního dluhu určit výši těchto licenčních poplatků a dále pokud se tyto poplatky vztahují k hodnocenému zboží pouze částečně.

38 Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba zaprvé zkoumat, zda se licenční poplatky dle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu „týkají hodnoceného zboží“, i když není v okamžiku uzavření licenční smlouvy nebo v okamžiku vzniku celního dluhu možné určit jejich výši.

39 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí plyne, že licenční smlouva dotčená v původním řízení stanovovala povinnost společnosti GE Německo uhradit licenční poplatky za užívání ochranné známky GE pro jí dovážené zboží, s výjimkou určitého zboží, které může být pod touto ochrannou známkou používáno bezplatně, jako například zboží prodané dále jiným dceřiným společnostem skupiny GE, zboží používané pro zkušební účely nebo jako prodejní vzorky či za účelem svého zničení.

40 Za těchto okolností se licenční poplatky, jak uvedl generální advokát v bodě 29 svého stanoviska, skutečně týkají hodnoceného zboží, i když jejich přesná výše nebyla stanovena v okamžiku uzavření uvedené smlouvy ani později, při podání celního prohlášení či v okamžiku vzniku celního dluhu.

41 Co se týče zejména toho, zda musí být přesná výše licenčních poplatků, které je třeba uhradit, stanovena v okamžiku vzniku celního dluhu, čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu nestanoví žádný požadavek v tomto ohledu.

42 Naopak čl. 156a odst. 1 nařízení č. 2454/93 stanoví, že celní orgány na požádání zúčastněné osoby mohou odchylně od čl. 32 odst. 2 celního kodexu povolit, aby některé položky, které se připočítávají k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, a které nebylo možné přesně určit v okamžiku vzniku celního dluhu, byly vypočteny na základě vhodných a specifických kritérií.

43 Navíc článek 254 uvedeného nařízení umožňuje deklarantovi se souhlasem celních orgánů podat neúplné celní prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu, které podle čl. 257 odst. 3 uvedeného nařízení může obsahovat předběžný údaj o celní hodnotě dováženého zboží, přičemž toto prohlášení může být podle článků 256, 257 a 259 uvedeného nařízení doplněno později.

44 Mimoto bod 14 komentáře č. 3 (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu, vypracovaného Výborem pro celní kodex uvedeným v článku 247a uvedeného kodexu (dále jen „Výbor pro celní kodex“), zní následovně:

„Licenční poplatky se obecně vypočítávají po dovozu zboží, které má být hodnoceno. V takovém případě řešení spočívá v odkladu konečného určení celní hodnoty podle čl. 257 odst. 3 prováděcích ustanovení [celního] kodexu nebo v celkové úpravě na základě zjištění učiněných v reprezentativním období a pravidelně aktualizovaných. Tuto otázku je třeba řešit dohodou dovozce s celními orgány.“

45 Závěry Výboru pro celní kodex, i když nejsou právně závazné, přitom představují významné prostředky zajištění jednotného používání celního kodexu celními orgány členských států a jako takové mohou být považovány za právoplatný prostředek pro výklad uvedeného kodexu (rozsudek ze dne 6. února 2014, Humeau Beaupréau, C-2/13, EU:C:2014:48, bod 51 a citovaná judikatura).

46 Z toho důvodu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu neukládá, aby k tomu, aby licenční poplatky byly považovány za týkající se hodnoceného zboží, byly stanoveny v okamžiku uzavření licenční smlouvy nebo v okamžiku vzniku celního dluhu.

47 Zadruhé je třeba zkoumat, zda licenční poplatky mohou být považovány za týkající se hodnoceného zboží, i když se ho týkají jen částečně. V projednávaném případě byly totiž licenční poplatky uhrazeny i za služby poskytnuté po dovozu zboží dotčeného v původním řízení, jakož i za užívání obchodní zkratky skupiny, k níž deklarant náleží.

48 V tomto ohledu čl. 161 druhý pododstavec nařízení č. 2454/93 stanoví, že licenční poplatky se však mohou týkat hodnoceného zboží i v případě, že se vypočítávají nezávisle na ceně dováženého zboží.

49 Z předkládacího rozhodnutí přitom plyne, že v projednávaném případě je výše licenčních poplatků odrazem procentního podílu na obratu dosaženého prodejem zboží dovezeného na základě licenční smlouvy třetím osobám. Z toho plyne, že platba těchto poplatků „se týká“ hodnoceného zboží ve smyslu uvedeného čl. 161 druhého pododstavce.

50 Toto konstatování nemůže být zpochybněno tím, že podle téhož rozhodnutí se licenční poplatky vztahují rovněž ke službám poskytnutým po dovozu uvedeného zboží společností GE Německo, jakož i k užívání zkratky skupiny GE uvedenou společností.

51 Článek 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 totiž stanoví, že jestliže se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně na jiné složky nebo součásti, které byly po dovozu ke zboží připojeny, nebo na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 celního kodexu uvedenými v příloze 23 nařízení č. 2454/93.

52 Článek 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 výslovně stanoví, že licenční poplatky, které mají být uhrazeny, mohou být považovány za zčásti související se zbožím a zčásti se službami poskytnutými po dovozu, takže úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu bude moci být uplatněna, i kdyby se tyto licenční poplatky vztahovaly k dovezenému zboží pouze částečně, přičemž v takovém případě by se tato úprava provedla na základě objektivních a měřitelných údajů, které by umožnily odhadnout výši licenčních poplatků týkajících se tohoto zboží.

53 Proto se podle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu mohou licenční poplatky „týkat hodnoceného zboží“ ve smyslu uvedeného ustanovení, i když se tyto licenční poplatky vztahují k uvedenému zboží pouze částečně.

54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby licenční poplatky byly považovány za týkající se hodnoceného zboží, toto ustanovení neukládá, aby jejich výše byla stanovena v okamžiku uzavření licenční smlouvy nebo v okamžiku vzniku celního dluhu, a dále, že umožňuje, aby se licenční poplatky „týkaly hodnoceného zboží“, i když se tyto poplatky týkají pouze části uvedeného zboží.

Ke třetí otázce

55 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu, která se týká třetí podmínky uvedené v bodě 35 tohoto rozsudku, je, zda mají být čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a článek 160 nařízení č. 2454/93 vykládány v tom smyslu, že licenční poplatky představují „podmínku prodeje/pro prodej" hodnoceného zboží, jestliže v rámci jedné skupiny společností je zaplacení těchto poplatků vyžadováno podnikem, který je spojen s prodávajícím i s kupujícím, a tyto poplatky jsou uhrazeny ve prospěch téhož podniku.

56 Je třeba připomenout, že čl. 157 odst. 2 nařízení č. 2454/93, který upřesňuje podmínky použití čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, stanoví, že licenční poplatky musí být přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, jestliže se platba týká hodnoceného zboží a je dále podmínkou pro prodej tohoto zboží.

57 Článek 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a čl. 157 odst. 2 nařízení č. 2454/93 však neupřesňují, co se pojmem „podmínka prodeje/pro prodej" hodnoceného zboží rozumí.

58 V tomto ohledu měl Výbor pro celní kodex v bodě 12 komentáře č. 3 (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu za to, že „jde o to, zda má prodávající v úmyslu prodat zboží, aniž by byly zaplaceny licenční poplatky". Tato podmínka může být explicitní nebo implicitní. Ve většině případů je v licenční smlouvě upřesněno, zda prodej dovezeného zboží podléhá zaplacení licenčního poplatku. Není však zásadní, aby to bylo výslovně stanoveno".

59 Jak plyne z bodu 45 tohoto rozsudku, je třeba k informacím poskytnutým tímto komentářem přihlédnout.

60 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že jak uvedl generální advokát v bodě 51 svého stanoviska, zaplacení licenčních poplatků představuje „podmínku prodeje/pro prodej" hodnoceného zboží, jestliže je na základě smluvních vztahů prodávajícího (nebo osoby s ním spojené) a kupujícího pro prodávajícího zaplacení licenčních poplatků natolik důležité, že bez jejich zaplacení nepřistoupí k prodeji, což musí ověřit předkládající soud.

61 Pokud jde o věc v původním řízení, z předkládacího rozhodnutí plyne, že poskytovatel licence, tedy M, která byla spojená s prodávajícím i kupujícím, byl příjemcem licenčních poplatků týkajících se prodávaného zboží. Tímto příjemcem tedy byla v projednávaném případě tatáž společnost, která od kupujícího požadovala zaplacení licenčních poplatků týkajících se příslušného zboží, přičemž všechny tři společnosti jsou součástí téže skupiny, a to skupiny GE, a jsou přímo či nepřímo kontrolovány její mateřskou společností.

62 V této souvislosti článek 160 nařízení č. 2454/93 stanoví, že jestliže kupující platí licenční poplatky třetí osobě, považují se podmínky uvedené v čl. 157 odst. 2 tohoto nařízení za splněné pouze v případě, že prodávající nebo osoba, která je s ním ve spojení, tuto platbu od kupujícího vyžaduje.

63 Předkládající soud se zabývá tím, zda podmínka stanovená v článku 160 nařízení č. 2454/93 je splněna v situaci, v níž „třetí osoba", které má být licenční poplatek uhrazen, a „osoba ve spojení" s prodávajícím jsou jedna a tatáž osoba.

64 V tomto ohledu GE Healthcare tvrdí, že v německé jazykové verzi článek 160 nařízení č. 2454/93 stanoví, že osoba, která vyžaduje uhrazení licenčního poplatku, a třetí osoba, které má být tento licenční poplatek uhrazen, nemohou být jednou a toutéž osobou.

65 Z ustálené judikatury Soudního dvora však plyne, že formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Takový přístup by byl totiž neslučitelný s požadavkem jednotného použití unijního práva. V případě rozdílů

mezi různými jazykovými verzemi musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jíž je součástí (rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, bod 48 a citovaná judikatura).

66 Jak přitom upřesnil generální advokát v bodě 63 svého stanoviska, žádné další jazykové znění článku 160 nařízení č. 2454/93 neobsahuje druhý odkaz na „třetí osobu“, které se platí licenční poplatky.

67 Navíc, jak rovněž uvedl generální advokát, a to v bodě 65 svého stanoviska, skutečnost, že osoba spojená s prodávajícím není kvalifikována jako „třetí osoba“ ve smyslu článku 160 nařízení č. 2454/93, neumožňuje dojít k závěru, že platba licenčních poplatků nepředstavuje „podmínku prodeje“ dováženého zboží ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

68 Naopak je třeba ověřit, zda osoba spojená s prodávajícím vykonává nad ním nebo nad kupujícím kontrolu, která jí umožňuje se přesvědčit, zda dovoz zboží, kterého se týká její licenční poplatek, je podmíněn uhrazením licenčního poplatku z tohoto zboží v její prospěch.

69 Předkládajícímu soudu přísluší provést takové ověření, co se týče sporu v původním řízení.

70 Mimoto bod 13 komentáře č. 3 (oddělení celní hodnoty) o dopadu licenčních poplatků na celní hodnotu, vypracovaného Výborem pro celní kodex, uvádí, že „je-li zboží nakupováno od jedné osoby a licenční poplatky jsou hrazeny jiné osobě, může být nicméně jejich uhrazení považováno za podmínku prodeje zboží […]. Za to, že prodávající nebo osoba s ním spojená požaduje, aby kupující uhradil tento poplatek, lze mít například tehdy, jestliže je v rámci nadnárodní skupiny zboží nakupováno od podniku této skupiny, ale poplatek má být uhrazen jinému podniku téže skupiny. Stejně tak je tomu tehdy, jestliže nabyvatelem licence příjemce poplatků je prodávající a tento příjemce kontroluje podmínky prodeje“.

71 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět, že čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a článek 160 nařízení č. 2454/93 musí být vykládány v tom smyslu, že licenční poplatky představují „podmínku prodeje/pro prodej“ hodnoceného zboží, jestliže v rámci jedné skupiny společností je zaplacení těchto poplatků vyžadováno podnikem, který je spojen s prodávajícím i s kupujícím, a tyto poplatky jsou uhrazeny ve prospěch téhož podniku.

Ke čtvrté otázce

72 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 mají být vykládány v tom smyslu, že opatření týkající se úpravy a rozvržení uvedená v těchto ustanoveních mohou být uskutečněna, pokud byla celní hodnota dotčeného zboží určena nikoliv podle článku 29 celního kodexu, ale podpůrným způsobem stanoveným v článku 31 uvedeného kodexu.

73 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru plyne, že pro několik zdaňovacích období předcházejících roku 2009 hlavní celní úřad v Düsseldorfu neobdržel nezbytné údaje umožňující mu provést na základě čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu úpravu hodnoty transakce vypočítané způsobem stanoveným v článku 29 uvedeného kodexu. V důsledku toho byla použita metoda pro určení celní hodnoty uvedená v článku 31 celního kodexu, jelikož způsoby stanovené v článcích 29 a 30 uvedeného kodexu nebyly *a priori* použitelné.

74 Jelikož čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu stanoví, že úprava za účelem určení celní hodnoty může být provedena pouze podle článku 29 uvedeného kodexu, je třeba zodpovědět otázku, zda lze tuto úpravu, a konkrétněji rozvržení stanovené v čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93, použít rovněž tehdy, jestliže celní hodnota dováženého zboží byla určena na základě metody stanovené v článku 31 uvedeného kodexu.

75 Je třeba připomenout, že nelze-li celní hodnotu na základě článku 29 celního kodexu určit podle hodnoty transakce dováženého zboží, stanoví se celní hodnota podle ustanovení článku 30 tohoto kodexu, a to postupně způsoby stanovenými v bodech a) až d) odstavce 2 posledně uvedeného článku (rozsudek ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 27 a citovaná judikatura).

76 V případě, že nelze celní hodnotu dováženého zboží určit ani na základě článku 30 celního kodexu, stanoví se celní hodnota podle ustanovení článku 31 tohoto kodexu (rozsudek ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 28 a citovaná judikatura).

77 Ze znění článků 29 až 31 uvedeného kodexu tedy vyplývá, že vzhledem k pořadí, v němž je třeba uplatnit kritéria pro určení celní hodnoty na základě těchto článků, existuje mezi těmito ustanoveními vztah subsidiarity. Pouze v případě, že celní hodnotu nelze určit na základě daného ustanovení, se totiž použije ustanovení, které po něm v rámci stanoveného pořadí bezprostředně následuje (rozsudek ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 29 a citovaná judikatura).

78 Článek 31 odst. 1 celního kodexu stanoví, že se celní hodnota dováženého zboží určí na základě údajů dostupných v Unii s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními mezinárodních dohod, jakož i ustanoveními kapitoly 3 uvedeného kodexu, která vyjmenovává.

79 V tomto ohledu, jak uvedl generální advokát v bodě 86 svého stanoviska, odkaz v čl. 31 odst. 1 celního kodexu na ustanovení kapitoly 3 uvedeného kodexu znamená, že obecná ustanovení uvedené kapitoly, mezi něž náleží i článek 32 tohoto kodexu, se použijí i v případě, kdy je celní hodnota dováženého zboží určena podle čl. 31 odst. 1 kodexu.

80 Jak totiž plyne z bodu 30 tohoto rozsudku, účelem unijního práva týkajícího se určení celní hodnoty zboží je zavedení spravedlivého, jednotného a nestranného systému, který vylučuje používání libovolných nebo fiktivních celních hodnot. V souladu s bodem 2 vysvětlivek k celní hodnotě týkajících se čl. 31 odst. 1 celního kodexu, které jsou uvedeny v příloze 23 nařízení č. 2454/93, mají být podle uvedeného čl. 31 odst. 1 použity metody hodnocení vymezené v článku 29 až čl. 30 odst. 2 tohoto kodexu, avšak „přiměřená pružnost“ při uplatňování těchto metod je v souladu s cíli a ustanoveními uvedeného čl. 31 odst. 1 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, bod 60).

81 Vzhledem k nutnosti určit celní hodnotu v případě, že podnik nepředá úplné informace týkající se dotyčných zdaňovacích období, a k „přiměřené pružnosti“ zmíněné v bodě 2 uvedených vysvětlivek je třeba připustit, že údaje vztahující se k jiným zdaňovacím obdobím podniku mohou představovat údaj dostupný v Unii, který čl. 31 odst. 1 celního kodexu umožňuje použít jako základ pro určení celní hodnoty. Odkaz na tyto údaje totiž představuje prostředek k určení uvedené hodnoty, který je „vhodný“ ve smyslu čl. 31 odst. 1 i slučitelný se zásadami a obecnými ustanoveními mezinárodních dohod, jakož i ustanoveními, na která odkazuje tentýž čl. 31 odst. 1 (obdobně viz rozsudek ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, bod 61).

82 Co se týče čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93, ten stanoví, že jestliže se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně na jiné složky nebo součásti, které byly po dovozu ke zboží připojeny, nebo na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů „pouze na základě objektivních a měřitelných údajů“ v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 celního kodexu uvedenými v příloze 23 nařízení č. 2454/93.

83 Z bodu 81 tohoto rozsudku, jakož i z bodu 91 stanoviska generálního advokáta přitom plyne, že údaje vztahující se k jiným zdaňovacím obdobím dotčeného podniku mohou být považovány za „objektivní a měřitelné“ ve smyslu čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93, a je tedy možné provést rozvržení podle uvedeného článku.

84 Mimoto, jak tvrdí německá vláda a Evropská komise, jiné rozhodnutí by mohlo dát vzniknout neoprávněným výhodám pro dovozce, kteří by odmítali předat úplné informace a bránili tak řádnému určení celní hodnoty dováženého zboží.

85 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu a čl. 158 odst. 3 nařízení č. 2454/93 musí být vykládány v tom smyslu, že opatření týkající se úpravy a rozvržení nákladů uvedená v těchto ustanoveních mohou být uskutečněna, pokud byla celní hodnota dotčeného zboží určena nikoliv podle článku 29 celního kodexu, ale podpůrným způsobem stanoveným v článku 31 uvedeného kodexu.

K nákladům řízení

86 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1791/2006 ze dne 20. listopadu 2006 musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby licenční poplatky byly považovány za týkající se hodnoceného zboží, toto ustanovení neukládá, aby jejich výše byla stanovena v okamžiku uzavření licenční smlouvy nebo v okamžiku vzniku celního dluhu, a dále, že umožňuje, aby se licenční poplatky „týkaly hodnoceného zboží“, i když se tyto poplatky týkají pouze části uvedeného zboží.**

2) **Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2913/92 ve znění nařízení č. 1791/2006 a článek 160 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1875/2006 ze dne 18. prosince 2006 musí být vykládány v tom smyslu, že licenční poplatky představují „podmínku prodeje/pro prodej“ hodnoceného zboží, jestliže v rámci jedné skupiny společností je zaplacení těchto poplatků vyžadováno podnikem, který je spojen s prodávajícím i s kupujícím, a tyto poplatky jsou uhrazeny ve prospěch téhož podniku.**

3) **Článek 32 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2913/92 ve znění nařízení č. 1791/2006 a čl. 158 odst. 3 nařízení Komise č. 2454/93 ve znění nařízení č. 1875/2006 musí být vykládány v tom smyslu, že opatření týkající se úpravy a rozvržení nákladů uvedená v těchto ustanoveních mohou být uskutečněna, pokud byla celní hodnota dotčeného zboží určena nikoliv podle článku 29 nařízení č. 2913/92 ve znění pozdějších předpisů, ale podpůrným způsobem stanoveným v článku 31 uvedeného nařízení.**

Podpisy